

נער פליכס זכה לא רוצה להתחתן

כדי לסחוט כסף מאלמנת מילחמה, מאיימים אחי החלל להשיא אותה לנער בן חמש-עשרה

מזל נאלצה לפנות לבית-הדין הרבני ב-תל-אביב, ולהגיש תביעה נגד יעקב והבה, אחיו הבכור של המנוח, בטענה שהוא מסרב לתת לה חליצה ללא תמורה כספית. היא פנתה גם אל הרב גד נבון, סגן הרב הראשי לצה"ל. האחים הוזמנו ללישכתו של הרב, במאמץ לשכנעם לחזור בהם, אך דבר לא עזר, והרב משך ידיו מן העניין. הסחיטה היתה ברורה וגלויה: רכוש של האלמנה — תמורת חליצה. או פנתה מזל אל הרב הראשי לישראל,

או גילתה, לפלצותה, כי האחים, משה ו-יעקב והבה, מבקשים תמורת הולמת עבור החליצה, ולא — אימו להשיאה לבנו של יעקב, פליכס בן ה-15. אבל פליכס לא רוצה להתחתן, ודאי לא עם דודתו. "משה ויעקב, האחים של בעלי, אמרו לי שלא אקבל את החליצה אם לא אמסור להם כל מה שיש לי," סיפרה השבוע מזל והבה, "הם רוצים את הבית שקנתי יחד עם יהודה עוד לפני שהתחתנתי, את הכסף שאני מקבלת כתגמולים (ממישי

פליכס והבה שחור-התלתלים לא רוצה להתחתן. הוא רוצה להמשיך לשחק עם חבריו ברחובות עירו בתים. אומנם, נכון שנשק פעם למזל, וגם חיבק אותה ואפילו ישב על ברכיה, אבל זה היה בחתונה שלה. וזה היה רק מרוב שימחה. כי פליכס הוא רק בן 15, וכשנערכה

כמה תעלה היריקה?

ייגמר בטוב. מה יכולתי לעשות? התמתן. הם אמרו שיחזירו לי את הכסף שאני השקעתי בקניית הדירה, שעולה היום יותר מ-100 אלף לירות.

בשבוע שעבר הופיעו שני האחים והבה בבית-הדין הרבני בתל-אביב, כדי להסכים בפני הדיינים מדוע הם מסרבים לתת חליצה לאלמנתו של אחיהם. האחים לא העלימו כלל את כוונותיהם לסחוט מן האלמנה את רכוש תמורת הסכמתם, הם אפילו הזכירו כי היא חתמה על זיכרון-הדברים האמור.

שלמה גורן, וגם אל הראשון-לציון הרב עובדיה יוסף, בבקשה להתערב. "הרבנים לא עשו דבר," סיפרה. "הם שלחו לי מיכתבים, ובו זה נגמר." בייאוש פנתה אל הרב אליהו בקשי, רבה של בתים, המועמד לכהונת הרב הספרדי הראשי של חיפה.

הם * **סוחטים ממני** * **בפני הרב בקשי**, ובתיווכו, נחתם זיכרון-דברים מוזר בין האלמנה לבין

רדהביטחון), ואפילו את שעון-היד ש-יהודה נתן לי כמתנה.

הם * **מאיימים עלי** * **הם התנפלו עלי** כבר בבית-הקברות "בקרית-שאול, אימו והפחידו אותי. עוד בבית-הקברות דרשו שאתן להם את השעון שלי. אחר-כך אמרו שעלי לוותר על הדירה, כדי שהם ימכרו אותה — כדי להנציח את שמו של יהודה, לטענתם. אמרתי שאני מוכנה להשתתף איתם בהוצאות להנצחת שמו, אבל הם אמרו שלא

האח יעקב להשיא את הבן

הסביר הרב אליהו בקשי: "רציתי לעי-שות טובה. האלמנה ואמה באו אלי וביקשו שאעזור להן. אמרו שהן מוכנות לוותר על הרכוש או על חלק ממנו. קראתי לאחים, והם אמרו לי שהם לא רוצים שהכסף של האח המנוח יישאר בידי האלמנה. לכן הם מוכנים להעביר את הכסף, שיקבלו ממירת הדירה וממקורות אחרים שהעבירו כסף לאלמנה עבור בעלה המנוח, להנצחת שמו.

"הצעתי להם שאני אשיג ממישרד-הביטחון סכום-כסף להנצחת שמו של המנוח, אך הם סירבו, ודרשו שרק היא תתן את כל הכסף. הם סירבו לקבל כל הסכם. הסכמתי להביא את שני הצדדים לחתום על זיכרון-דברים, אבל לפי דעתי המיסמך הזה אינו מחייב את האלמנה, אם ברצונה לוותר על התממתה. כשצד אחד מוותר על חתימתו על מיסמך כזה, המיסמך מאבד את ערכו."

הגיבו האחים והבה: "מזל סירבה אפילו ללכת לבית-הקברות כשביקשנו אותה. היא אפילו לא עלתה על הקבר. לכן לא מגיע לה כלום. אנחנו נמסור את כל הכסף לבית-כנסת."

"הלכתי לבית-הקברות," סיפרה מזל. "הלכתי ובכיתי. לא יכולתי ללכת יותר. פשוט, לא הייתי מסוגלת."

הם אמרו לי: ניקח לך את הדירה, התגמולים וכל הרכוש, שלא יישאר לך כלום!"

מוזל ויהודה והבה ביום חתונתם לקחו את השעון על הקבר

האחים והבה הסרבנים. לפי זיכרון-הדברים הזה התחייבה מזל לוותר על זכויותיה, על רכושיה, לעזוב את דירתה ולמסרה לידי מיסמך כזה?

"פחדתי מיעקב ומשה," סיפרה. "האיומים שלהם שהם יתחננו אותי, או שיחננו אותי עם פליכס אם לא אעזוב את הדירה שלי, הביאו אותי לזה שחתמתי על המיסמך. הרב אמר לי שזה כדאי לי. הרב בקשי אמר שאני צעירה והם מיסכנים, ושאני צריכה לתת להם את הפיצוי הזה, ואז הכל

ישיארו לי שום דבר שהיה שייך ליהודה. "משה אמר שהוא יקח אותי כאשה שנייה אם לא אמלא את דרישתם לוותר על הדירה, ואם לא אסכים לזה יתחננו אותי עם פליכס, בנו בן ה-15 של יעקב. אמרתי שכל האחים נשואים ואינם יכולים לקחת עוד אשה, לפי החוק, ושאני לא מסכימה לתת להם את הדירה. "פעם, כשלא הייתי בבית, הם נכנסו וכנראה הביאו איתם מתווך שיראה אותי. משה, שהוא נגר, ויעקב שהוא קבלן, הם אנשים חוקים, ונורא פחדתי מהם."

האח משה אשה שנייה

החתונה הזו היה צעיר עוד יותר. חתונתה של מזל, בת למישפחה יוצאת מצריים, נערכה ב-23 ביולי 1973, ופחות מחודשיים לאחר-מכן, שביעה ימים לאחר שפרצה מילחמת יום-הכיפורים, התבשרה הרעייה הצעירה בת ה-21 כי בעלה, יהודה, גם הוא בן למישפחה יוצאת מצריים, נעדר בקרבות בסיני.

שבוע ימים התייסרה מזל בין תיקווה לייאוש, עד שנמצאה גופתו של יהודה. הוא נטמן באחד מבתי-העלמין הארעיים של צה"ל. מזל, התופרת הקטנה שעולמה חרב עליה, חזרה לביתה הריק. האסונות. מייד לאחר נפילתו של בעלה נסטר גם אביה של מזל. בערך באותם ימים נפטר גם אביו של יהודה והבה.

אך אט-אט החלו החיים שבים למסלולם הרגיל. מזל הכירה גבר צעיר והחלה יוצאת איתו, כדי שתהיה חופשית להינשא אם תרצה בכך, סנתה אל מישפחתו של בעלה ז"ל וביקשה חליצה מאחיו, יבמיה."

מינהג יהודי קדום, שמקורו בימי התנ"ך, ומטרתו הראשונית היתה להבטיח יורש לנחלאותיו של אדם שנפטר, ולא הותיר אחריו בנים, כאשר הסכימו האחים לשחרר את האשה מחובת הייבוס, היה נערך טקס-חליצה, ששיאו ביריקה סימלית לעבר האשה.